

Odslej sem bil najraje pri zajčkih, če le ni bilo preveč mraz. Nosil sem jim vsaki dan trikrat jesti: korenja, suhe mrve, nekaj krompirja ali pa repe in jedenkrat na dan piti. Čez deset dnij potem sem pa vse prenesel iz hleva.

Moji zajčki so se čisto udomačili v novem hlevu. Začeli so luknje delati, in mladiči so se množili. Da jim ni bilo mraz, nanesel sem krog in krog stelje in zamašil obe linici po noči.

Tako sem imel tri mesece svojo živinico. Meseca svečana pa je tisto leto bilo nenavadno gorko. Da bi sveži zrak dobili zajčki, sem odmašil nekega popoldne lino. Zvečer sem jo mislil zamašiti.

Proti večeru je pa teta k nam prišla in nje sem se najbolj razveselil vselej: imela je marsikaj, kar je bilo potlej moje. Pozabil sem torej na svoje drage zajčke.

Drugi dan pa — o groza — vsi zajci so ležali mrtvi po hlevu. Ponoči je mačka prišla in vse podavila. O, da bi jaz vedel, čegava je bila, nikdar bi ne bila živa ostala. Žaloval sem po ljubih mi zajčkih, a sklenil tudi, da jih ne bom odslej več redil za mačko. Od tistega časa pa nisem več imel zajcev. Prihodnjo jesen sem itak šel v šolo in vsa moja mladostna poezija se je razgubila. Hlevcec pa še sedaj stoji, imajo ga za terilno peč, da na njem lan suše: torej je vendar nekaj koristil. No, sedaj veste, zakaj sem uvrstil ta popis med zimske spomine? Menim, da veste.

Ž e l j a.

Oblaček bil bi rad neba,
Da gledal v lice bi zemlje
In dežek, ki ji cvetje dá,
Rosíl na dole in vrhe.

Obraz bi zemlji vedno cvel
Prepoln vijolic, zvončkov, rož,
Zato bi mene rad imel
Otrok in starec vsak in mož.

Pot daleč bi me vodil moj,
Zrl tuje mesto, tujo vas
In sliko nosil bi s seboj:
Domače zemlje živi kras!

Postal pod nebom bi, glasno
Zaklical, kot ne morem zdaj:
O, glejte verno sliko to,
Ki kaže moj vam rodni kraj!

